

Barnet eller var der overhovedet et barn i det tørklæde eller er han virkelig ved at miste grebet eller er det lige meget om han er ved at miste grebet, nu da hans højre arm er sprængt i tusinder af stumper og stykker eller ...?

Hjemme, om mandagen

Han var krøbling. Hans ene arm lå og rådnede et sted i et ørkenland. Den anden skulle læres op - de mest almindelige ting - børste tænder, lyne ned, skrive, alt var nyt.

Han sad i stolen og betragtede kvinden med det lyse pagehår. Hun havde en mælkevid, næsten gennemsigtig kittel på. Hendes stemme var varm og sensuel. Hun forklarede ham, at han skulle gøre, som han plejede at gøre.

Han protesterede. Hvordan skulle han vide hvad han plejede at gøre? Eksplosionen havde lavet et stort hul i hans hukommelse. Et hvidt glimt og efter det ingenting - eller rettere før det: Tomhed. Små erindringsglimt, men ellers ingenting.

Hun rakte ham røret.

- Jeg har ringet op for dig. Det skal nok gå.

Lægen hed Vinnie - det vidste han. Det var godt at vide. Efternavnet havde han glemt, men Vinnie, det huskede han.

Til gengæld kunne han ikke huske, hvad hun hed, kvinden, som Vinnie havde ringet op til og som han nu forventedes at lave en aftale med.

Stemmen var dyb, næsten en mands.

- Hallo, er der nogen?

Han svarede, det var der og om hun kunne genkende ham. Hun lo. Det gjorde ham utryg. Hvorfor var det sjovt?

Kvinden, som han førte denne mærkelige samtale med, havde åbenbart været hans bolleveninde i flere år. Det havde stået i hans kalender. Hver tirsdag aften. Forskellige vinmærker og en fræk tegning, hver uge det samme. Telefonnummeret var skrevet ind i alle aftaler - mystisk, som om han var meget glemsom.

Kvinden i røret var mistænksom, han skulle vel ikke komme hjem før om tre måneder. Hun spurgte, hvor længe han havde været hjemme og han kunne høre på hendes stemme at han skulle have ringet før. Han forklarede, at han var blevet såret i krigen. At han havde mistet en arm og at han ikke huskede så godt. At han havde brug for, at hun var lidt god ved ham.

Tavsheden var truende, han følte presset mod sine skuldre. Han så på Vinnie. Hun stod ved vinduet, lyset skinnede igennem kitlen. Hun så godt ud, bløde, runde former. Vinnie nikkede opmuntrende og han foreslog den fremmede kvinde i telefonen, at de skulle mødes som de plejede. Kvinden sagde, at det kunne de godt. Hun lød ikke særlig glad og han vidste ikke, hvad han skulle sige for at få hende blødgjort.

- Jamen, så siger vi det. I dag er det mandag. Så kommer jeg i morgen.

Han havde lagt røret på. Så slog det ham. Han vidste jo ikke, hvor kvinden boede. Vinnie stod henne ved vinduet, solen skinnede og det lyse hår var som en glorie. Han så på hende og fik lyst igen. Hun vendte sig hurtigt om. Stemmen lød underlig, som om hun kunne mærke det blik og hvad det gjorde ved ham.

- Nå, var det så svært. Du skal se, efter i morgen er der en masse brikker, der falder på plads.
- Jeg ved jo ikke, hvor hun bor.
- Nej, men når vi har telefonnummeret, kan vi lave et vejkort via Krak's hjemmeside.

Hun stod og lænede sig ind over PC'en, mens hun med ivrige hænder fandt kvindens adresse. Lyset fra vinduet skinnede igennem kitlen – puha, hvor så hun godt ud - han var lige at fortælle Vinnie, at det ville være meget nemmere, hvis han gik ned og købte noget vin og nogen stearinlys lige nu. Så ville der kun være en soldat med en arm og en læge i en næsten gennemsigtig kittel. Hun havde en fordel frem for den fremmede kvinde i skoven. Hun havde vænnet sig til den ene arm, der manglede.

Vinnie kiggede forlegent på ham og gav ham det kort, hun havde printet ud. Han prøvede en sidste desperat mulighed for at slippe for at møde denne kvinde, hvorom han kun vidste, at de havde elsket hver tirsdag. Brugte de kondomer? Var hun dominerende? Det var næsten ikke til at holde ud at tænke på.

- Hvad med vinen – hans stemme kammede over - hvilken vin skal jeg have med?
- Lad nu være, du finder på noget.

Han kiggede på kortet. Et vejkort? Boede kvinden ikke ude i skoven? Hvad skulle han så med et vejkort? Han kiggede forlegent ned i bordet. Det var et glasbord, koldt.

Lokalet forsvandt og billederne begyndte igen at komme. Den smukke unge kvinde med barnet i en bylt. Barnet - det store spørgsmål, han stillede igen og igen: Var der et barn i den bylt? Det må der have været, ellers var han et forbandet fjols. På den anden side, hvis der var et barn, ville det være for ondt. Og hun var så smuk, han havde aldrig set noget så legende, så let.

- Glæder du dig ikke? Vinnie's stemme lød skinger, hul.

Han stivnede, kiggede på Vinnie og for forskrækket op. Glædede sig til hvad? Nå ja,

kvinden i skoven, vin, sex. Han rystede på hovedet.

Vinnie smilede til ham, da han gik. Sådan et kammeratligt, vi har noget sammen-smil.

- Held og lykke. Lidt god øhm ... Det skal nok hjælpe.

Hjemme, det er blevet tirsdag

Han havde gået rundt i skoven i en time. Han følte sig dum. Her gik han rundt med en flaske årgangsvin, som efter vinhandlerens mening var perfekt til anledningen. Med et frækt glimt i øjet havde vinforhandleren, en høj, ung fyr, rullet vinflasken ind i det grønne papir og havde ønsket ham held og lykke. Han stod stille og betænkte sig. Kiggede igen på kortet. Så sig om. Tog et græsstrå og mærkede væsken et sted indeni mundhulen.

Næsen spiledes ud og han huskede en anden gang.

Det var som om solen tog ham ud på en rejse, han ikke havde lyst til og alligevel ikke kunne undgå.

En rejse ind i erindringerne om en anden tid, et andet sted, fyldt med had. Han kunne næsten smage det tørre sand mod sine læber.

Flash 1 – derude, engang

Han står og børster sandet af den nystrøgne uniform og bander. Rundt om ham er der intet andet end sand - gult sand og varmedis så langt øjet rækker. En gruppe menige soldater kalder på ham.

- Major T, melder at der er en fjende ovre på den anden side af bakken.

Han går derhen. Solen bager ubønhørligt ned på en fremmed, en ung soldat med mørk hud og sorte øjne. En araber, der knælende hvisker noget til en af hans mænd, John. Den fremmede soldat har slidte bukser. Læberne er sprukne og opsvulmede og får ansigtet til at ligne en maske.

Det er grimt, synes han. Han ser på John. Det er en af hans bedste mænd, en af de ældste menige. John har en feltflaske i hånden og rækker den frem mod den fremmede. Den unge soldat kravler bønfaldende frem mod John, der langsomt løfter flasken.

- Major T, hvad skal vi gøre ved ham?

John griner og den fremmede soldat ser ud som om han er blevet slået. Han står lidt og tøver. Ser på soldaten, der kun har øjne for feltflasken. Armene er standset i en bønfaldende gestus mod den store stærke soldat, der tydeligvis nyder situationen. Sveden løber ned af ryggen og han tænker på, hvor længe siden det er, han har set en badestrand. Så griner han med.

- John, du kan kaste flasken herover.

Feltflasken er tung. Den er fyldt med vand. Han åbner den. Den unge soldat lader sit hoved falde ned på brystet - øjnene hænger tungt.

- Er du tørstig? Så drik!

Han lader den klare væske langsomt sile ned over hånden og ud i det tørre sand. Den mørke plet forsvinder så hurtigt, som den er kommet.

- Drik sandet, din skiderik, det er sgu da det eneste, der er i det her land, sand så langt øjet rækker. Så kan du vel også drikke det!

Mændene omkring ham brøler af latter. Han går, han kan mærke den unge soldats blik mod sin ryg. Det brænder som sandet. Der er ikke andet end varme og had i det her land – satans også.

Hjemme igen, stadig tirsdag - lidt senere

Han standsede og hev efter vejret. Han så sig omkring. Der var stille, alt for stille. Han havde lyst til at stikke af. Så huskede han billedet af Vinnie's fyldige krop og den lyst, han ikke havde mærket i flere måneder.

Det blå hus for enden af stien så indbydende ud. Han gik derhen og kiggede ind af vinduet.

Han stod lidt og betænkte sig. Så gik han hen til døren og åbnede den uden at tøve. Indenfor varme - gul, orange, fuldfed varme. Sådan tæt og hjemlig. Han havde svært ved at trække vejret.

- Jeg har ventet dig, sagde hun, du skulle ikke gøre mig så forskrækket.
- Undskyld, det var ikke meningen, svarede han med en tør og rusten stemme.

Undskyldningen hang underlig gusten i det blege lys og dog var der ikke noget at undskylde. Hun havde sin smukke bagdel placeret i en kurvestol tæt op af en brændeovn med åbne låger. Igen den fornemmelse. Han havde set det hele før og alligevel ikke. Lugten var ikke fremmed. Birkebrænde og tørt, sort læder. Hans fine næse vejrede fare, idet han med en sukken gled indenfor. Han stirrede på ilden. Flammerne legede tagfat med brændet og fascineret så han, hvordan de langsomt åd det hvide brænde.

- Det er i orden for mig, det er jo ikke hånden, der er det vigtigste, vel?

Hendes stemme var fyldt med luft og han følte et ubehag komme krybende nede langs gulvet op i benene for at standse i mellemgulvet.

Hun rejste sig, lukkede lågen til brændeovnen med den ene fod og gik forbi ham. Hendes sorte alt for tætte lædernederdel gav knirkelyde fra sig, når hun bevægede sig.

- Du ved hvor vinglassene er. Jeg går ind og gør mig klar.

Nu vidste han ikke mere, hvor øjnene skulle hvile. Det havde taget ham lang tid at lære, at han selv bestemte. At han ikke om dagen i lyset blev nødt til at se rædslen i offerets øjne, det stumme skrig fra kvinden uden underkrop eller andre af de billeder, der hjemsøgte ham om natten i mørket, når han ikke kunne forsvare sig. Han kunne selv bestemme. Hvis han ville modtage et andet billede, kunne han blot flytte sit blik. Lige før havde det været så nemt. Han genkendte og holdt af at lade øjnene hvile på ilden, men den sorte flade huskede han ikke eller huskede for godt.

Han studsede. Hun havde sagt, at han bare skulle tage glassene med, men hvor var de glas? Han bevægede sig umærkeligt, mente han og alligevel var lyden af hans skridt øresønderrivende. Han åbnede en skabslåge. Skabet var fyldt med kopper og krus. Så åbnede han lågen ved siden af. En stor stak ugeblade lå sirligt stablet. Han for sammen, hun stod i døren ind til et rum, som han ikke havde bemærket.

- Kom nu, og lad os hygge os, hun vred sig.
- Jeg må lige på toilettet.

Han kunne godt høre, at det lød hult, men han måtte lige orientere sig. Han satte sig, ikke fordi han var trængende, men fordi rummet snurrede rundt.

Nu kom det igen, et af de der uimodståelige samlinger af farve, lyd og lys, som lægerne på hospitalet kaldte billeder. Det var ikke billeder, det var lugte, det var smage, det var blod, det var råddent, det var ækelt - det nyttede ikke at fortælle dem det. De havde siddet hjemme og set det hele på en skærm. For dem var det billeder. Nu kom det igen. Lydene, farverne, duftene, det var så virkeligt, mere virkeligt end kvinden med lædernederdelen. Sanseindtrykkene sprængte hans hjerne og han måtte sidde ned. Kun et kort øjeblik.

Flash 2 – derude, en anden dag

De kommer til landsbyen sent om eftermiddagen. En truende stemning ligger som en dyne over den lille landsby. De unge kvinder ser på dem med foragt og børnene modtager ikke deres gaver. De kører langsomt rundt i byen og den eneste lyd, der høres, er de tunge rullende bånd mod byens stenhårde grusveje.

Om aftenen er byen tom. Der er helt stille. Hans kompagni har besat torvet og han står som kommanderende midt på pladsen. Han er anspændt. Der er noget i denne tavshed, der går ham på. Han skyller ansigtet med noget vand, han har i en dunk. Så hører han lyden af en dør, der går op. Den unge kvinde kommer ud af et af det hus, der er længst væk fra ham. Hun har en bylt på armen, et tørklæde svøbt om en lille baby - smiler ned til den. Hun taler til bylten og det virker som om den svarer hende. Han er sikker på, at der er et barn i den bylt. Måden hun holder den, måden hun taler til den - der er et lille menneske i det tørklæde.

Den unge kvinde trodser deres advarselsråb og går langsomt hen imod torvets midte, mod ham, majoren. Hendes slidte blomstrede kjole føjer vinden og slår om hendes slanke ben. Hun ligner en engel. Hun taler ned i det blå tørklæde og han vil sværge til sin dødsdag, at det svarer tilbage til hende med baby - pludren. Han råber til de andre, at de skal lade hende gå.

Han gestikulerer til kvinden, at hun skal forsvinde fra pladsen. Det er farligt. Han vifter med armene. Hun går forbi ham og smiler. Hendes øjne er diamanter, der stråler af liv. Hun ser direkte på ham og han synes, at den spændte stemning løsner sig i et sekund. Han smiler tilbage. Hun er fascinerende smuk. Det blå tørklæde får ham til at tænke, at hun er en heldig kvinde, der har født en dreng. Hendes hånd bevæger sig op til barnets

ansigt og idet hun gør det, ser hun direkte på ham. Der er triumf i hendes blik.

Så sker det. Tørklædet flyver hen til ham. Bylten med det lille drengebarn. Det er derfor, han rækker ud mod det for at gribe det. Han indser i et kort splitsekund, at han formodentligt begår en fatal fejl. Bylten forvandler sig i et mikrosekund. Livets gave byttes ud med dødens. Alting eksploderer i et skærende lysglimt, mikrosekunder senere hører han braget.

Han står med armene rakt frem for at tage imod barnet, så han er helt forsvarsløs. Sådan gør man ikke med børn, når han at tænke, inden slaget flår geværet ud af hånden på ham. Lys, som en tunnel fyldt med ild. Så smerten. Der er nogen, der skriger. Han når lige at tænke, at det vist er ham selv. Da han hører skudsalven. Det tunge hule drøn af et maskingevær. Og kvinden, der danser en fuldstændig meningsløs dans. Hendes krop fyldes med huller. Hans sidste tanke er, at det er et forbandet spild. Så smuk en kvinde fyldt med huller. Efter det er der heldigvis kun et altomsluttende mørke.

Hjemme, sent om aftenen tirsdag

Han vågnede badet i sved. Han var faldet i søvn på toiletsædet. Han tørrede sveden af panden. Så sig selv i spejlet. Han ville væk og alligevel - et eller andet i ham drog ham mod kvinden i den sorte nederdel.

Nu huskede han noget. Helt tydeligt. Kun kort. Så var det væk. Der var et andet rum. Et sted i huset var der et rum, der ikke så ud som dette. Han gik hen til døren og lukkede den op.

Hans følte at han var blevet narret, da hans øjne havde vænnet sig til mørket og han kunne se og genkende. Rummet firkantet og gulvet ternet som et skakbræt. En seng eller noget andet midt i rummet. Midt i sengen kvinden. Hun var nøgen. Lå og kiggede undersøgende på ham.

- Kom nu, sagde hun igen, glem nu den arm. Læg dig her, så skal jeg gøre det godt for dig.

Hun bankede med en håndflade på den tomme plads i den store seng. Han gik frem mod hende. Hans ben vidste hvad de skulle, han gjorde ikke. Men han måtte lystre og snart var hun helt tæt. Han kunne mærke, at hun bed ham blidt med sine regelmæssige tænder. Han prøvede at se på hendes ansigt, men hun vred og drejede sig, så han ikke kunne fange hendes øjne. Det generede ham, at han ikke vidste, hvad farve øjne kvinden i sengen havde. Han følte, at luften omkring ham var ved at eksplodere. Han ville sige noget, lige meget hvad, men læberne ville ikke lystre. De sprak og han ville spørge hende, om hun vidste, hvad vand betød for ham, da hans ben besluttede sig for ikke mere at bære hans vægt. Han gled nedad forbi de foruroligende billeder igennem et landskab af dufte.

- Nu blot roligere, sagde hun med en stemme, der nåede ham højt oppefra.

Alt var, som han huskede, det skulle være. Blot vidste han ikke, hvorfra denne hukommelse kom. Inde i hendes dufte flød han engang ovenpå, og her lod hun ham kun være et kort øjeblik, så rullede hun med ham på vej.

Hendes talje pumpede i en rolig rytme som et skib, der langsomt ruller over dovne bølger. Han kiggede på hendes øjne. Hun var væk, langt væk. Så kom det.

Ekspllosionen, som var så voldsom, så heftig. Hun krummede sig sammen som i smerte

og skreg sin forløsning ud i mørket. Et sted over ham et mønster af træ med knaster og en ynkelig lyd undslap ufrivilligt hans læber.

Han slog ud imod hende med den arm, som stadig kunne slå. Hun mærkede hans parathed, og greb hårdt om hans hofter, mens han langsomt forvandlede til vildt, der skulle jages. Hendes øjne søgte ingenting, og alligevel vandrede de jublende rundt i det udvidede rum, hvor de sammen satte stjerner op og kaldte dem ved navn. Inden de skiltes i et jublende mylder af lydløshed, havde hendes hænder sat dybe spor i hans ryg.

Vinnie havde fortalt ham, at han blot skulle gøre som han plejede at gøre, så ville alt gå godt og han ville få en drømmeløs nat. Han havde gjort, som nogen inde i ham kunne huske, han åbenbart havde gjort før.

Han prøvede virkelig. Den ukendte kvinde, som han stadig ikke vidste, hvad hed, lå på siden. Han følte, at han skulle gøre noget, så han krøb ind i hendes hulrum. Men hendes hede krop gjorde ham rædselsslagen og han måtte op, bare sidde lidt. Hun sov, tilfredsstillet ved hans side.

Han kiggede ud på månen. Den så ud som om den lo ned til ham. Det gjorde ham rasende. Der var vel for fanden ikke noget at le ad. Han spyttede mod den runde hvide kugle og så forsvandt han for sidste gang den nat.

Flash 3 – derude, en anden gang lidt senere

Lyden af helikopteren vækker ham. De giver ham hele tiden morfin. For smerterne, forklarer de. Han mærker ingenting, slet ingenting. Han spørger en gang, om det var kvinden. Og hvad med barnet? Hvad skete der med den lille? Der var et barn i den bylt, ikke? Soldaterne omkring ham bliver forlegne, som om han har sagt noget forkert. De griner. Han spørger igen. Og igen. Og igen.

Til sidst er der ingen, der griner. Han prøver at forklare soldaterne, at ingen kvinde kan være så ond at smide en bylt med et lille barn i og så gemme en bombe. Soldaterne i helikopteren ser uforstående på ham og til sidst mærker han deres kulde. For første gang mærker han, at han er bange.